

Sygn. akt. IV Ka 671/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2015r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Anna Bałazińska –Goliszewska

Sędziowie SSO Małgorzata Szyszko

SSR del do SO Anna Borkowska (spr.)

Protokolant Jowita Sierańska

przy udziale Tomasza Fedyka Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2015r.

sprawy **M. J.** syna B. i R. z domu (...)

urodzonego (...) w E.

oskarżonego o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia–Śródmieścia

z dnia 10 kwietnia 2015 r. sygn. akt II K 78/15

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia–Śródmieścia do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt IV Ka 671/15

UZASADNIENIE

M. J. został oskarżony o to, że w dniu 22 listopada 2014 r. we W. wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w(...) grama netto (...) innych niż(...), **tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii**. Do aktu oskarżenia prokurator dołączył wnioski o skazanie oskarżonego w trybie art. 335 kpk za zarzucony mu czyn na karę 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł jedna stawka oraz o orzeczenie przepadku dowodów rzeczowych.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia–Śródmieścia II Wydział Karny wydanym na posiedzeniu w trybie art. 335 kpk wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2015 r. sygn. akt II K 78/15:

I. uznał M. J. za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 58 § 3 kk wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość stawki dziennej na 10 zł

II. na podstawie art. 72 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych Drz nr I/335/14 poz. 1-5, zarządzając ich zniszczenie

III. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet kary grzywny zaliczył okres zatrzymania oskarżonego

IV. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez prokuratora na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym – przypadku dowodu rzeczowego. Oskarżyciel publiczny zarzucił orzeczeniu obrazę przepisu prawa materialnego, a to art. 72 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie w sytuacji, gdy przepis ten nie daje podstawy do orzeczenia przypadku środka odurzającego.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie przypadku dowodu rzeczowego na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja prokuratora, aczkolwiek zawarty w niej zarzut nieprawidłowego zastosowania przez Sąd I instancji przepisu art. 72 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest oczywiście zasadny, skutkowałą uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia oraz sposobu procedowania Sądu Rejonowego ujawniła, iż Sąd ten dopuścił się naruszenia przepisów postępowania, które niewątpliwie mogło mieć wpływ na treść wyroku, a to art. 117 § 1 i 2 k.p.k., art. 132 i art. 133 k.p.k. w zw. z art. 343 § 5 k.p.k.

Z uwagi na fakt, iż akt oskarżenia w przedmiotowej sprawie wpłynął do sądu przed dniem 01.07.2015 r., w postępowaniu przed sądem odwoławczym do czasu prawomocnego zakończenia postępowania zastosowanie znajduje przepis art. 433 § 1 kpk w brzmieniu dotychczasowym (art. 36 pkt 2 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw). Zgodnie z brzmieniem art. 433 § 1 k.p.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r.) Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach środka odwoławczego, a w zakresie szerszym o tyle, o ile ustawa to przewiduje. Zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisów prawa procesowego nie został wprawdzie podniesiony w środku odwoławczym (apelacji wniesionej przez prokuratora), jednakże Sąd odwoławczy związany jest treścią art. 440 kpk, zgodnie z którym jeżeli utrzymanie orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe, podlega ono zmianie na korzyść oskarżonego lub uchyleniu niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Analiza akt przedmiotowej sprawy pozwoliła na ustalenie, iż oskarżony M. J. jako swój adres zamieszkania i dla doręczeń konsekwentnie wskazywał adres: (...)-(...) C. 5/7 (k. 26, 33 – tu podając przy kodzie pocztowym również (...)). W akcie oskarżenia prokurator błędnie podał kod pocztowy miejsca zamieszkania oskarżonego jako 13-300 (k. 55, 57, 59). Zawiadomienie dla oskarżonego o terminie posiedzenia w trybie art. 335 kpk zostało przez Sąd przesłane na adres: ul. (...), (...)-(...) N. (a więc do miejscowości, w której oskarżony bezspornie nie zamieszkuje) i powróciło do Sądu z adnotacją „nie ma takiej ulicy”. Doręczyciel pocztowy nie dokonał przy tym awizowania tej przesyłki, zwracając ją do Sadu bezpośrednio po stwierdzeniu nieprawidłowego adresu. Okoliczność ta umknęła uwadze Sądu I instancji, który pomimo braku dowodu prawidłowego zawiadomienia oskarżonego o posiedzeniu przeprowadził tę czynność i wydał wyrok. Na ten sam błędny adres oskarżonego został przez Sąd przesłany odpis wyroku (k. 84). Dopiero w toku postępowania międzyinstancyjnego stwierdzono fakt kierowania do oskarżonego korespondencji na nieprawidłowy adres i odpis apelacji przesłano już na adres prawidłowy (k. 78, 79).

Przed wydaniem wyroku Sąd zaniedbał zbadania czy zawiadomienie o terminie posiedzenia zostało oskarżonemu doręczone na właściwy adres i czy – z uwagi na jego niepodjęcie przez oskarżonego – zostało ono prawidłowo awizowane. W świetle akt sprawy oraz adnotacji doręczyciela na zwróconej do Sądu przesyłce, oczywistym jest, iż oskarżonemu nie doręczono w sposób prawidłowy zawiadomienia o terminie posiedzenia, w którym M. J. miał prawo uczestniczyć (art. 343 § 5 kpk), zawiadomienie przesłano bowiem do innej miejscowości. Zgodnie zatem z treścią art. 117 § 2 kpk Sąd nie był uprawniony do przeprowadzenia posiedzenia i wydania wyroku. Oskarżony, który nie został w sposób zgodny z przepisami Kodeksu postępowania karnego zawiadomiony o terminie posiedzenia, został pozbawiony

możliwości uczestnictwa w nim i przedstawienia swoich racji, w tym oświadczenia czy podtrzymuje swoją zgodę na wydanie wyroku w trybie art. 335 kpk. Tym samym naruszono również prawo oskarżonego do obrony, którego istota polega na umożliwieniu oskarżonemu odpierania przedstawionych mu zarzutów, kwestionowania przemawiających przeciwko niemu dowodów, a także przedstawiania dowodów na poparcie własnych twierdzeń.

Z powyższych względów, uznając, iż konwalidacja uchybienia Sądu I instancji nie jest w żadnej mierze możliwa na etapie postępowania odwoławczego, Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając sprawę ponownie Sąd powinien prawidłowo zawiadomić oskarżonego o terminie posiedzenia, umożliwiając oskarżonemu uczestnictwo w tej czynności i złożenie ewentualnych wniosków i oświadczeń. W razie wydania wyroku, zadaniem Sądu będzie sporządzenie orzeczenia z należytą starannością i zwrócenie uwagi na poprawne przywołanie podstaw prawnych zastosowanych rozstrzygnięć.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.